

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců JUDr. Ivanky Havlíkové a Mgr. Martina Kříže v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r.o.**, se sídlem v Praze 8, Na Žertvách 24/132, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem v Praze 2, Škrétova 44/6, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13.5.2009, , sp. zn. 2009/113/HOL/FTV, č.j. hol/3899/09

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 13.5.2009, č.j. hol/3899/09, sp. zn. 2009/113/HOL/FTV, kterým byla žalobkyni podle ust. § 60 odst. 1 písm. l) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání (dále jen zákona), za porušení ust. § 48 odst. 4, písm. a) zákona uložena pokuta ve výši 50.000,- Kč, za jednání, jímž v premiéře dne 22.9.2008 v 20:28:50 hod. na programu Prima televize označením sponzora Rama, produkt Classic Idea! Multivita (sponzor upoutávky, mutace 1) porušila povinnost zřetelně zvukově, obrazově či zvukově-obrazově oddělit reklamu od ostatních částí programu.

V napadeném rozhodnutí žalovaná usoudila, že označení sponzora dle žalované mělo charakter reklamy neboť vybízelo diváka ke koupi výrobků Rama. Spot nebyl označen jako reklama na svém začátku a konci, nebyl také oddělen od ostatních částí programu. Spot měl dynamický charakter a obsahoval reklamní příběh, dle žalované šlo tedy o přesvědčovací proces, který nelze hodnotit jako označení sponzora. Žalovaná uvedla, že za porušení ust. 48 odst. 4 písm. a) zákona byla žalobkyni vydána upozornění se stanovením lhůty k nápravě, např. dne 10.10.2004 bylo vydáno upozornění ve věci sp. zn. Rpo/99/04-Rup, dne 25.1.2006 Rpo/125/06-rup, žalobkyni byla také uložena pokuta ve společném řízení sp. zn. 2008/132/had/FTV. Rada s ohledem na tato upozornění nepostupovala podle ust. § ust. 59

zákona. Při stanovení výše pokuty žalovaná vycházela mj. z finančního prospěchu žalobkyně vzniklého odvysíláním reklamy. Jelikož neměla k dispozici smlouvu mezi žalobkyní a zadavatelem reklamy, vycházela žalovaná z dostupných agenturních dat a obvyklé praxe.

V podané žalobě žalobkyně namítla nesrozumitelnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Poukázala na skutečnost, že v odůvodnění výše pokuty je uveden provozovatel vysílání programu Nova - provozovatel CET 21 spol. s r.o. Z rozhodnutí není zřejmé, co žalovaná mínila, když uvedla že se v daném případě jedná o provozovatele s velmi vysokým podílem sledovanosti na mediálním trhu, co považuje za „prime time“ a není dále zřejmé, z jakých agenturních dat vycházela při určení výše finančního prospěchu. Žalobkyně zpochybnila vydání předchozích výzev podle ust. § 59 zákona konstatováním, že řízení o uložení pokuty vedené pod sp. zn. 2008/132/had/FTV bylo zastaveno, upozornění pod sp. zn. Rpo/125/06/Rup žalobkyni nikdy doručeno nebylo a upozornění sp. zn. Rpo/99/04 bylo žalobkyni doručeno dne 29.4.2010. Posledně uvedené upozornění není v daném řízení s ohledem na prekluzivní lhůty v ust. § 61 odst. 1 zákona použitelné, neboť během času toto upozornění pozbylo preventivní funkci. Dále žalobkyně tvrdila, že posledně uvedenému upozornění nepředcházela skutek naplňující skutkovou podstatu správního deliktu, neboť sponzorský vzkaz „Urgo-Hi-Tech-hojivé náplasti“ nebyl reklamou, byl povahy konzervativní, obsahoval pouze grafickou prezentaci loga výrobku sponzora. Žalobkyně poukázala na soudní judikaturu, podle které není možné proti upozornění podle ust. § 59 zákona samostatně podat žalobu (např. rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 10 Ca 267/2007), požadovala proto, aby bylo soudem v řízení o žalobě zrušeno i toto upozornění.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě navrhla zamítnutí žaloby, přitom setrvala na svých závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí. Uvedla, že informace z mediálních agentur ohledně finančního prospěchu jsou žalobkyni známy. Chyby v písemném vyhotovení rozhodnutí lze odstranit postupem podle ust. § 70 správního řádu. Řízení sp. zn. 2009/113/HOL/FTV bylo zastaveno, rozhodnutí však byl žalobci doručeno až dne 14.7.2009. Žalobcem tvrzené nedoručení upozornění pod sp. zn. Rpo/125/06/Rup žalovaná odůvodnila písařskou chybou, uvedla, však že žalobci bylo doručeno upozornění pod sp. zn. Rpo/120/05.

Městský soud v Praze v původním řízení o žalobě vedeném pod sp. zn. 7Ca 222/2009 napadené rozhodnutí zrušil, neboť vycházel z toho, že zásadní námitkou žaloby, která je také důvodná, byl napadený postup žalované, spočívající v tom, že žalovaná před udělením pokuty neupozornila žalobkyni na porušení zákona v souladu s ustanovením § 59 odst. 1 zákona. Městský soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 22.1.2009, č.j. 6 As 20/2008-83, dostupného na www.nsssoud.cz, byl toho názoru, že smyslem ustanovení § 59 zákona je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za delikt ní jednání, jehož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Podle Nejvyššího správního soudu v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce.

Městský soud v Praze v původním řízení vycházel ze zastávaného názoru Nejvyššího správního soudu, který tento soud zaujal například v rozsudcích ze dne 14.5.2008, č.j. 6 As 43/2007-90, ze dne 15.5.2008, č.j. 6 As 70/2007-104, a ze dne 30.5.2008, č.j. 4 As 35/2007-120, totiž z názoru, že namítá-li žalobce nedostatek předchozího upozornění na porušení

povinností provozovatele vysílání, je zřejmé, že povinnost upozornění podle ustanovení § 59 odst.1 zákona se váže spíše k porušení zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku. Nejvyšší správní soud dospěl v rozsudku č.j. 6 As 20/2008-83 k závěru, že je věcí soudního přezkumu určit, zda případně správní orgán (žalovaná) nevybočil z mezí povinnosti předchozího upozornění, tj. zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem příliš „tenká“ či zda vůbec nechybí.

Městský soud v Praze v původním řízení vyslovil, že má za to, že upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona nemusí předcházet vždy tomu kterému konkrétnímu jednání, v němž správní úřad spatřuje naplnění zákonných znaků porušení právní povinnosti provozovatele televizního vysílání, ale pokud má ustanovení § 59 zákona o vysílání skutečně plnit svůj účel, musí jít o typově obdobné či shodné skutkové jednání. Teprve, je-li tato typová podobnost či shodnost protiprávního jednání provozovatele zjištěna, lze mít za to, že byla splněna i povinnost správního úřadu upozornit provozovatele na porušení právní povinnosti předtím, než mu za typově obdobné či shodné jednání uloží pokutu podle ustanovení § 60 zákona o vysílání.

Městský soud v Praze se v původním řízení řídil i názorem Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 10.2.2010 sp. zn. 6 as 17/2009-94, že: „Povinnost upozornit provozovatele vysílání na porušení povinnosti stanovené zákonem vysílání je nezbytným předpokladem uložení sankce; není-li tato povinnost splněna, je případná sankce uložena nezákonně. Z výkladu ustanovení § 59 odst. 1 zák. o vysílání zastávaného správními soudy je zřejmé, že uložení sankce nemusí vždy předcházet vydání formálního upozornění (jako samostatného správního aktu); je však třeba, aby stěžovatelka v průběhu každého správního řízení, jež je zakončeno uložením sankce, postavila na jisto, že povinnost předchozího upozornění splnila.

V průběhu správního řízení tedy musí být zřejmé, že povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byla splněna; jediné tak může být sankce uložena zákonným způsobem. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání musí mít o naplnění této povinnosti jasno již v okamžiku zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť v případě absence upozornění nemůže být řízení ukončeno postižením provozovatele vysílání v souladu se zákonem. Lze si proto představit, že Rada v oznámení o zahájení správního řízení uvede též skutečnosti, z nichž dovozuje splnění povinnosti předchozího upozornění. Za vadný nelze označit ani postup, kdy Rada v rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt označí předchozí upozornění, tedy doloží splnění všech podmínek pro sankcionování provozovatele vysílání. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatelka obvykle volí posléze uvedený přístup; ve svých rozhodnutích nejprve odůvodní naplnění skutkové podstaty správního deliktu, poté uvede, jakým způsobem byl provozovatel vysílání na porušení zákonné povinnosti v minulosti upozorněn (zřejmě nejčastěji tak činí uvedením spisové značky správního řízení a názvem pořadu, za nějž byla uložena sankce) a poté odůvodní výši sankce, kterou provozovateli uložila.

Správní soud při přezkumu správního rozhodnutí Rady poté může k námitce provozovatele vysílání hodnotit, zda byla naplněna povinnost předchozího upozornění, tedy zda byla sankce uložena zákonným způsobem. Při přezkumu správní soud hodnotí právě onu zmiňovanou vazbu (souvislost) mezi jednáním, na něž byl provozovatel jako na nezákonné dříve upozorněn, a nyní postihovaným jednáním. Soudy tak činí v každém jednotlivém případě a jiný přístup není ani z podstaty věci možný. Soudy totiž nejsou oprávněny formulovat obecné pravidlo (obdobu právní normy) pro všechny budoucí případy, které by určovalo konkrétní časovou (či dokonce i materiální) hranici, za níž již souvislost mezi upozorněním a postihovaným skutkem neexistuje; tato úloha by náležela spíše zákonodárci než soudu. Je tedy v zájmu Rady jako správního orgánu své rozhodnutí pečlivě odůvodnit i v tomto směru tak, že

v soudním přezkumu nebude pochyb o souvislosti předchozího upozornění s postihovaným jednáním. Rada s různými provozovateli vysílání vede desítky správních řízení právě pro porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, nemělo by jí tedy činit obtíže najít „související“ závadné jednání provozovatele. Vhodné by jistě bylo, kdyby stěžovatelka uvedla (byť jediné) správní řízení nejen spisovou značkou, ale též názvem pořadu a velmi stručnou charakteristikou závadného jednání.“

Vycházejí z uvedené judikatury Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze v původním řízení usoudil, že žalovaná v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí neuvedla, jakým způsobem splnila povinnost stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání tak, aby bylo zřejmé na základě jakých skutkových okolností byla předchozí upozornění vydána. Žalobou napadené rozhodnutí považoval za nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění právě s ohledem na to, že odůvodnění rozhodnutí obsahuje pouhý odkaz na určitá předchozí rozhodnutí žalované, aniž by z tohoto odůvodnění bylo zřejmé, co mělo být obsahem předchozího porušení povinností žalobcem a o jaká skutková jednání šlo. Obsah předchozího upozornění, na které žalovaná měla v případě uložení sankce žalobkyni napadeným rozhodnutím odkazovat, nebyl soudu zřejmý ani z obsahu předloženého spisového materiálu správního úřadu. Nemohl proto přezkoumat, jaké konkrétní jednání či jaké konkrétní skutkové okolnosti byly žalovanou považovány za protiprávní v rámci předchozího upozornění podle ustanovení § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Z obsahu správního spisu nemohl ani určit, zda-li již na začátku správního řízení bylo žalované zřejmé splnění podmínky předchozího upozornění a na základě jakých skutkových okolností byla tato upozornění vydána. Z napadeného rozhodnutí soud neshledal zřejmou souvislost mezi jednáním, na něž byl provozovatel jako na nezákonné dříve upozorněn, a nyní postihovaným jednáním. Existence této souvislosti je pak předmětem soudního přezkumu. Pokud taková souvislost z rozhodnutí ani z obsahu správního spisu zřejmá není, nelze rozhodnutí podrobit soudnímu přezkumu. Na tomto závěru v daném případě nic nemění bohatá argumentace žalobkyně ohledně jednoho z žalovanou specifikovaných předchozích upozornění, včetně předložení tohoto upozornění. Soud v původním řízení konstatoval, že pokud by bylo ze správního spisu zřejmé, že konfrontace souvislosti skutkového stavu na jehož základě bylo vydáno předchozí upozornění (žalobce na něj v žalobě poukázal) a skutkového stavu, na jehož základě bylo zahájeno řízení o uložení sankce, ve správním řízení proběhla, soud by přes nedostatky odůvodnění mohl konstatování existence předchozího upozornění v rozhodnutí potvrdit (konstatovat důvodnost takového závěru). Jelikož však ze správního spisu nebylo zřejmé, že by tato otázka byla ve správním řízení řešena (žalobce tvrdil, že se o předchozím upozornění dozvěděl až ze žaloby), soud takový závěr učinit nemohl, neboť by nahrazoval úvahu správního orgánu. Rozhodnutí by tak nepřezkoumával, nýbrž by se na rozhodování, které je v pravomoci správního orgánu, podílel.

Městský soud v Praze také v původním řízení shledal nepřezkoumatelným posouzení heldiska finančního prospěchu, který žalobkyně deliktním jednáním měla získat. Soud neshledal nesprávnost v použití agenturních zpráv apod., nýbrž v tom, že takové zprávy v rozhodnutí blíže identifikovány nebyly, z rozhodnutí se nepodává, jaký finanční prospěch byl žalovanou zjištěn. Městský soud také poukázal na chyby v textu způsobující nepřesvědčivost odůvodnění rozhodnutí, kde je např. na str. 7 uvedeno, že od vysíláním spotu došlo k porušení povinnosti ze strany provozovatele CET 21 a z těchto důvodů byl nucen konstatovat i nesrozumitelnost takového rozhodnutí, když odůvodnění se částečně týká jiného provozovatele vysílání, než je žalobkyně.

Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 30.5.2012 č.j. 6A 26/2010-123 ke kasační stížnosti Rady pro rozhlasové a televizní vysílání výše uvedený zrušující rozsudek Městského

soudu v Praze zrušil poté, kdy věc byla předtím předložena rozšířenému senátu za účelem zásadní právní otázky – způsobu, jakým má být splněna podmínka upozornění dle § 59 odst. 1 zákona v případě, že se jedná o porušení zákazu neoddělené reklamy odvysíláním reklamy na namísto sponzorského vzkazu.

Nejvyšší správní soud v posuzovaném případě zaujal v usnesení rozšířeného senátu ze dne 3. 4. 2012, č. j. 6 As 26/2010 - 101 stanovisko k charakteru upozornění podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. předcházejícího sankci podle téhož zákona. Uvedl, že v citovaném upozornění je nutnou podmínkou postihu za další opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to jednání, na jehož protiprávnost byl upozorněn. V citovaném usnesení dospěl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu k závěru, že *teprve dostane-li se provozovateli takového upozornění, lze jej za opakované jednání vykazující v podstatných rysech znaky jako to, na jehož protiprávnost byl upozorněn, postihnout ... K tomu je v první řadě třeba, aby v upozornění podle odst. 1 zmíněného paragrafu bylo příslušné jednání provozovatele dostatečně konkrétně a jednoznačně skutkově popsáno a vymezeno a aby upozornění obsahovalo i dostatečně přezkoumatelnou právní úvahu o tom, jakou povinnost měl provozovatel porušit. Uvedená úvaha neznámá, že jednání, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a další jednání, za něž je již sankcionován, musí být ve všech skutkových aspektech totožná. To by nepochybně vedlo k faktické nemožnosti sankcionovat řadu skutků ve své podstatě obdobných, avšak lišících se od sebe drobnými, nevýznamnými nuancemi (např. vícero obsahově shodných či jen nevýznamně odlišných verzí téhož reklamního spotu vysílaných v různých časech, lišících se sice například určitým grafickým, dějovým nebo jiným dílčím aspektem, ale ve svém celkovém vyznění a působení na diváka velmi podobných). Něco takového by odporovalo smyslu a účelu zákona a umožňovalo jeho snadné obcházení, což nelze připustit ... Na druhé straně povaha rozhlasového a televizního vysílání vyžaduje, aby upozornění podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání bylo účinné vskutku pouze ve vztahu k takovým navazujícím jednáním, která ve všech podstatných rysech jsou obdobou toho, na jehož závadnost byl provozovatel upozorněn, a o nichž si tedy provozovatel jako profesionál v oboru rozhlasového či televizního vysílání může a musí být jist, že by – stejně jako jednání, na jehož závadnost byl upozorněn – byla regulátorem hodnocena jako závadová.... Ustanovení o prekluzi práva uložit pokutu resp. zahájit správní řízení k jejímu porušení totiž váží prekluzivní lhůty výlučně k rozhodným skutečnostem vztahujícím se k jednání naplňujícím znaky správního deliktu; časový rámec „platnosti“ předchozího upozornění jimi není žádným způsobem vymezen. Znamená to tedy, že předchozí upozornění platí, „věčně“ (po dobu, po kterou provozovatel má licenci či registraci), a proto tím spíše je nutné, aby skutek, jehož se týká, byl velmi přesně a jednoznačně vymezen, neboť tím je determinován i obsah případných navazujících skutků, jež mohou být již sankcionovány. Po provozovateli je nicméně spravedlivé požadovat, aby upozornění, jichž se mu dostalo, schraňoval a řídil se jimi po celou dobu platnosti licence či registrace, neboť jako profesionál v oboru televizního či rozhlasového vysílání jistě může nastavit vnitřní mechanismy svého fungování tak, aby ti jeho zaměstnanci nebo jiní spolupracovníci, jejichž jednáním může dojít k porušení provozovatelových povinností podle zákona o vysílání, byli o předchozích upozorněních regulátora patřičně informováni a o jejich obsahu a důsledcích proškoleni... Uvedené ustanovení však je nutno vykládat jiným způsobem, a sice tak, že Rada první „prostě“ porušení zákona o vysílání určité povahy nesankcionuje, nýbrž na ně provozovatele upozorní a vyzve jej k nápravě (podle povahy věci mu pak případně podle § 59 odst. 2 zákona o vysílání stanoví lhůtu k nápravě, zejména v případech trvajících protiprávních stavů, jejichž faktické odstranění vyžaduje určitý čas). Teprve opakuje-li se závadné jednání (tj. dopustí-li se provozovatel jednání vykazujícího v podstatných rysech obdobné znaky jako to, na jehož závadnost byl upozorněn), je na místě přistoupit k uložení sankce.“*

Na základě stanoviska uvedeného rozšířeného senátu se Nejvyšší správní soud neztotožnil s městským soudem konstatovanou nezákonností pro vytýkané vady správního rozhodnutí.

Předně uvedl, že ve správním i soudním řízení bylo v posuzované věci najisto postaveno, jaké upozornění předcházelo udělení správní sankce a o jaká skutková jednání šlo. Porovnal upozornění, které žalobkyně obdržela na porušení povinnosti podle § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. ve věci sp. zn. Rpo/99/04 - Rup. V tomto upozornění byl označen jako neoddělená reklama spot, propagující výrobek URGO HI-TECH: ruky s řeznou ránou se dotýká ruka kostlivce a rána mizí. V levém horním rohu je nápis URGO HI-TECH a pod ním slova „hojivé náplasti“. V pravém dolním rohu je vyobrazeno balení výrobku. Zvukový doprovod zní: „Příjemné chvíle při sledování pořadu vám přeje URGO, výrobce náplastí na řezné rány. URGO HI-TECH – hojivé náplasti!“.

V nyní posuzované věci je pak žalobkyně sankcionována za spot propagující produkt Classic Idea! Multivita od Ramy, který je neoddělenou reklamou.

V projednávaném spotu *Žena připravuje v kuchyni svačinu pro své děti – maže pečivo produktem Classic Idea! Multivita od Ramy. Na pracovní ploše kuchyňské linky je rozloženo množství čerstvé zeleniny a dalších ingrediencí. V dalším záběru žena předává dózy s připravenou svačinou svým dětem. Dále následuje animace – dva kusy pečiva, mezi nimiž se nachází v několika vrstvách zelenina, sýr, šunka a produkt Classic Idea! Multivita, přičemž celý obrázek dokreslují písmena A, E a D, představující vitamíny obsažené v tomto produktu, a dále nápis „esenciální mastné kyseliny“.* Poslední scéna vyobrazuje tři různá balení produktu Classic Idea! Multivita (oranžové, modré a žluté), pod nimiž je uvedeno „Rama sponzor pořadu“.

Podle Nejvyššího správního soudu oba výše popsané spoty vykazují v podstatných rysech stejné znaky typicky naplňující kritérium reklamy – spot vybízí ke koupi určitého výrobku (§ 53 odst. 5 zákona o vysílání) zdůrazňováním jeho kvalit, obsahuje reklamní příběh a vysílané sdělení má dynamický charakter. Nejvyšší správní soud dovodil, že je tedy zřejmé, že v posuzovaném případě byla žalobkyně náležitě a před dostatečnou dobou upozorněna v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. na nezákonnost neoddělené reklamy v případě, když je na místo zákonem povoleného sponzorského vzkazu odvysílána neoddělená reklama.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že podmínka pro udělení sankce spočívající v dostatečném předchozím upozornění tak, jak je tato povinnost stanovena zákonem a interpretována výše citovaným usnesením rozšířeného senátu, byla v posuzovaném případě naplněna. V posuzovaném případě byla žalobkyně náležitě a před dostatečnou dobou upozorněna v souladu s § 59 odst. 1 zákona č. 231/2001 Sb. na nezákonnost neoddělené reklamy v případě, když je na místo zákonem povoleného sponzorského vzkazu odvysílána neoddělená reklama.

V tomto dalším řízení je Městský soud v Praze vázán právními závěry, Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 3 s. ř. s.). Jimi došlo jak k přehodnocení závěru Městského soudu v Praze o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí z hlediska upozornění na protiprávnost jednání žalobkyně, tak i k přehodnocení závěru, že zrušení rozhodnutí žalované neobstojí ani z důvodu písařské chyby učiněné při posouzení jednoho z kritérií pokuty (záměny provozovatelů vysílání). Nejvyšší správní soud neshledal ani jiný důvod k tomu, aby rozsudek Městského soudu v Praze ve výroku o zrušení napadeného správního rozhodnutí žalované obstál.

Rovněž i v rozsahu námitky nepřezkoumatelnosti posouzení hranice mezi působením reklamního sloganu a sponzorského vzkazu, byl městský soud vázán názorem Nejvyššího

správního soudu . Ten totiž v závěru svého rozsudku rovněž při porovnávání spotu, jež byl předmětem postačujícího upozornění pod sp. zn. Rpo/99/04 se sporným označením sponzora v této věci také konstatoval, že tyto oba spoty vykazují v podstatných rysech stejné znaky typicky naplňující kritérium reklamy – spot vybízí ke koupi určitého výrobku (§ 53 odst. 5 zákona o vysílání) zdůrazňováním jeho kvalit, obsahuje reklamní příběh a vysílané sdělení má dynamický charakter.

Ze shora uvedených důvodů Městský soud v Praze podanou žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Soud rozhodoval ve věci po zrušení rozsudku Nejvyšší správním soudem bez nařízení jednání, neboť k tomuto postupu byly dány podmínky ust. § 51 s.ř.s., neboť účastníci řízení k výzvě soudu souhlasili s rozhodnutím věci bez nařízení ústního jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalované v předmětném řízení ani v řízení o kasační stížnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie

V Praze dne 29. listopadu 2012

JUDr. Naděžda Řeháková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková